

Nr. 4. april 2009

Generalforsamling 28. marts 2009

2 høringssvar om ændringer i udlændingeloven

27. Udvisning af EU-borgere - Højesteret - Tyveri, professionelt - Vold mod myndighedspersoner
28. Narkotika - Hash - Store kvanta - Strafudmåling
29. Anke - Frister - Afvisning
30. Åger - Samfundstjeneste
31. Narkotika - Heroin - Strafnedsættelse ved samarbejde
32. Militærnægter - Samfundstjeneste - Langvarig sagsbehandling
33. Tyveri - Varetægtsfængsling - Proportionalitet - Udvisning

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Amagertorv 11, 3.
1160 København K, Telefon 3315 0102
Telefax 3314 1933

Generalforsamling 28. marts 2009

Landsforeningen af Beskikkede Advokater har i forbindelse med en generalforsamling i Horsens den 28. marts 2009 skiftet navn til

Landsforeningen af Forsvarsadvokater.

Et kort generalforsamlingsreferat er optaget på foreningens hjemmeside.

Samtidig hermed er foreningens vedtægter blevet ændret med stemmerne 52 mod 15, således at der ud over beneficerede advokater kan optages andre advokater og advokatfuldmægtige, der har interesse for og beskæftiger sig med straffesager, efter optagelseskriterierne i vedtægternes § 3, der er gengivet andetsteds på hjemmesiden. Bestyrelsen vil ved et kommende bestyrelsesmøde i begyndelsen af maj fastsætte nærmere om den dokumentation, der må forevises.

Ansøgning om medlemskab kan ske til foreningens sekretær, advokat Elsebeth Rasmussen, Amagertorv 11, 1160 København K eller er@homannlaw.dk

Den nye bestyrelses sammensætning fremgår ligeledes andetsteds på hjemmesiden.

Høringssvar om ændringer i udlændingeloven

Ministeriet for Flygtninge,
Indvandrere og Integration

Amagertorv 11
13. marts 2009

Vedr.: Sag nr. 2008/4000-98. Høring over revideret udkast til forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Skærpe af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister).

Ministeriet har med mail af 9. marts 2009 efter normal arbejdstids ophør udsendt ovennævnte høring og anmodet om en udtalelse, der skal foreligge **senest den 13. marts.**

Materialet, der består af et lovudkast på nu 59 sider, har været udsendt til bestyrelsen, der bemærker, at foreningen allerede har kommenteret dele af lovudkastet ved skrivelser af 11. september 2008 og 12. januar 2009.

Bestyrelsen bemærker endvidere, at den alvorligt må påtale, at ministeriet har fastsat en så kort høringsfrist som sket. De mange ændringer vedrørende udvisningsbestemmelserne i lovudkastet tyder ikke på hverken overblik eller omtanke, men forstærker indtrykket af, at der er tale om ren signallovgivning, som hverken vil have effekt over for målgruppen eller i domstolenes praksis.

Bestyrelsen henviser til sit ovennævnte hørings svar af 12. januar 2009.

Det må forventes, at reglerne i mange tilfælde vil være uanvendelige for domstolene, der i deres retsanvendelse er bundet af internationale konventioner, som det danske Folketing har ratificeret eller på anden vis har gjort til en bestanddel af dansk ret. Dette forhold synes allerede at være ministeren bekendt.

Det er muligt, at forskellige ministerier tror, at det gælder om at vise handlekraft, og "at vi ikke vil finde os i det" i forhold til de skudepisoder, der har været inden for den seneste tid, men hverken hovedløse strafskærpelser eller konventionsstridige trusler om udvisning mod den ene part i konflikten er midler, som må antages at dæmme op for problemerne. Det ville være mere hensigtsmæssigt, hvis man gav politiet tid og mulighed for at opklare kriminaliteten.

Et middel, der med sikkerhed virker og gør indtryk på personer i målgruppen, bortset fra at det uskadeliggør dem for en periode, er, at sagerne bliver opklaret.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Ministeriet for Flygtninge,
Indvandrere og Integration
Udlændingelovskontoret

Amagertorv 11
31. marts 2009

Vedr.: Sag nr. 2009/4009-100. Høring over Betænkning nr. 1505 om administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed.

Ministeriet har med mail af 17. marts 2009 sendt ovennævnte høring og anmodet om en udtalelse, der skal foreligge senest den 31. marts.

Betænkningen, der er på over 300 sider, har været udsendt til bestyrelsen, der bemærker, at betænkningen indeholder en række problemstillinger, der behandles i de nedennævnte afsnit.

Indledningsvist bemærker bestyrelsen, at arbejdsgruppen, der har udarbejdet betænkningen, er blevet sat på en overordentlig vanskelig opgave, når man er blevet bedt om at komme med anbefalinger, der kan sikre, at udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, kan gennemføres effektivt og tilrettelægges fuldt retssikkerhedsmæssigt forsvarligt og under iagttagelse af Danmarks internationale forpligtelser. (Betænkningen side 17). Landsforeningen har ikke været udpeget til at deltage i arbejdsgruppen.

Bestyrelsen er i denne uge – kort før høringsfristens udløb – blevet bekendt med, at ministeriet ikke har afventet udløbet af høringsfristen, men allerede har udarbejdet et lovudkast, dateret den 26. marts, som er sendt ud hos udvalgte høringsparter, hvortil foreningen altså ikke hører.

Bestyrelsen finder den anvendte høringsprocedure stærkt kritisabel. Den vidner om manglende respekt overfor ministeriets høringsparter, der har brugt et betydeligt arbejde på at sætte sig ind i betænkningens mange problemkredse. Bestyrelsen har ikke mulighed for – inden høringsfristens udløb – at indarbejde særskilte bemærkninger om lovudkastet af 26. marts, der er på 81 sider inklusive bemærkninger.

1. Valg af forum

Bestyrelsen kan tiltræde, at prøvelse af udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed foregår hos de ordinære domstole. Bestyrelsen er enig i, at systemet bør være så enstrengt som muligt, og at også spørgsmålet om frihedsberøvelse og andre kontrolforanstaltninger naturligt henhører under de ordinære domstole. Bestyrelsen er ligeledes enig i, at oprettelse af specielle nævn til at løse opgaven er u hensigtsmæssig, dels fordi der forhåbentlig må antages at blive meget få sager, dels fordi det erfaringsmæssigt vil tage en del år, før et sådant nævn får opbygget den fornødne ekspertise og en betryggende forretningsgang.

Bestyrelsen kan tiltræde arbejdsgruppens anbefaling side 215 f, hvorefter sådanne sager behandles i byretten med tre dommere og har heller ikke indvendinger mod, at sagerne behandles i en fast retskreds. Bestyrelsen finder anledning til at påpege, at

hverken lovgiver eller PET derudover skal give anvisninger om, hvilke afdelinger i by- og landsret, der skal behandle sådanne sager. Et sådant påbud ville tangere grundlovens forbud mod særdomstole og gøre indgreb i præsidenternes ret til fordeling af sager.

Bestyrelsen har visse betænkeligheder ved, at det er anvist, at Flygtningenævnet som led i domstolsprøvelsen skulle høres om mulighederne for at udvise den pågældende til sit hjemland. Bestyrelsen hæfter sig ved, at Flygtningenævnet kun kan få indsigt i det samme materiale, som udlændingen og hans egen advokat har adgang til og at der ikke skal være en partsproces for nævnet. Under disse vilkår vil der være en nærliggende risiko for, at Flygtningenævnet ikke får forelagt det relevante materiale, der kunne tale mod at den pågældende blev udsendt og på den anden side, at domstolene læner sig op ad en udtalelse fra Flygtningenævnet, hvis denne går ud på, at man ikke kan se, at der *generelt* er noget til hinder for udsendelse.

Bestyrelsen minder i denne forbindelse om, at der i sagen mod den iraker, der nu har indbragt afgørelse for domstolene i medfør af grundlovens § 63, kom en afgørelse fra Flygtningenævnet, hvorefter man udtalte, at man ikke var bekendt med hvilke lande, myndigheder mv., der havde givet oplysninger, som kunne lede til afgørelsen om fare for statens sikkerhed. Det var heller ikke oplyst, hvilke lande eller grupperinger, der var delagtiggjort i disse oplysninger. Under disse omstændigheder fandt nævnet, at der var risiko for tortur.

Denne afgørelse medførte, at den tilbageblevne tunesers sag i Flygtningenævnet pludselig fik et nyt bilag, hvor PET på given foranledning kunne oplyse, at PET ikke havde delagtiggjort nogen i de oplysninger, der lå til grund for farevurderingen af denne tuneser. Det er naturligvis helt ukontrollabelt, om denne oplysning var korrekt. Men formålet fra PET's side var oplagt at undgå en ny udlænding på tålt ophold.

2. Aktindsigt og advokatbeskikkelse

Det kan aldrig blive ”fuldt retssikkerhedsmæssigt forsvarligt”, hvis man overlader til domstolene at tage stilling til sagen ud fra et lukket materiale, som den ene af parterne ikke har aktindsigt i. De danske domstole modtager ikke åbenbaringer, men er vant til at arbejde under det kontradiktoriske princip. Arbejdsgruppen foreslår, for at leve op til en vis grad af kontradiktion, at der indføres et system med A-advokater og B-advokater.

Bestyrelsen udtrykker betænkelighed ved et system med to advokater, hvor den ene, B-advokaten kan tale med klienten, men ikke kan få det relevante at vide, og en A-advokat, der godt må kende det relevante, men som ikke må tale med klienten. Man kan risikere, at der træffes urigtige afgørelser, i og med at der ikke er reel

kontradiktion, dels med hensyn til kildernes troværdighed, men også på det mere faktuelle plan, f. eks. oversættelser, en færden, der kan virke mistænkeligt, men som ikke er det, når man får en forklaring, bl.a. i forbindelse med observationsrapporter.

Et eksempel så man under tunesersagen, da der endeligt kom noget faktisk på bordet under domstolsbehandlingen, her havde PET gjort gældende, at den ene tuneser havde en pistol Walther PK, det viste sig imidlertid at være en gaspistol, som i øvrigt ikke var funktionsduelig, hvilket PET senere måtte erkende.

Bestyrelsen gør opmærksom på, at det for den udlænding, der udsættes for et indgreb, næppe kan virke betryggende, at den A-advokat, der skal forsvare ham, skal være godkendt af hans modpart, PET, til at udføre opgaven. Bestyrelsen stiller spørgsmålstejn ved, hvilke kriterier, der skal lægges til grund ved godkendelsen. Er det blot en gennemgang af evt. straffeattesten, eller skal der en clearing til, hvor man går i dybden med omgangskreds, nuværende og tidligere politiske holdninger mv.?

Arbejdsgruppen omtaler side 110 i betænkningen en EMD-afgørelse, der hedder *Haliti mod Schweiz*, af 1. marts 2005, der godkender at udlændingen nøjes med at få resuméer af det lukkede materiale. Hvis man vælger et system med to sæt advokater, bør det være således, at B-advokaten får adgang til sådanne resuméer. Det er i øvrigt svarende til den svenske ordning.

Klasse-A advokatens fornemste opgave bør i givet fald være at argumentere for at få mest muligt over i det åbne materiale, og derudover sikre, at de pågældende resuméer giver et retvisende billede med henblik på, at udlændingen kan forsvare sig. Deres funktion derudover giver ikke den store retssikkerhed for den klient, som de ikke kan tale med. De bør i det mindste have mulighed for at drøfte deres opgaver med en anden advokat fra samme gruppe af advokater, således at der sker en egentlig dobbeltbeskikkelse.

Arbejdsgruppen er side 218 i betænkningen inde på, om klasse A-advokaternes identitet skal være hemmeligholdt. Det siger sig selv, at det vil forstærke kritikken om hemmelig retspleje, hvis også kredsen af advokater, der påtager sig en sådan opgave, skal være ukendt af offentligheden og den person, som de skal repræsentere. Man har tilsyneladende i Storbritannien kunnet etablere en ordning med offentlig kendte særlige advokater, og det bør i givet fald også være tilfældet her. Særligt hvis der bliver mulighed for at beskikke to klasse-A advokater i hver sag, må disse kunne leve med, at deres særlige hverv er offentlig kendt.

3. Diplomatiske "garantier"

Arbejdsgruppen redegør efter bestyrelsens opfattelse fyldestgørende for praksis i internationale organer omkring diplomatiske "garantier". Det er en fremgangsmåde, man i visse lande anvender, når der er nærliggende risiko for, at den pågældende i udsendelsesposition risikerer tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er muligt at der er et smalt område, hvor man – med behørig aftaler om kontrol overfor modtagelandet efter udsendelsen – ikke ville forse sig mod Danmarks forpligtelser i forhold til internationale konventioner ved at praktisere noget tilsvarende. Men det er betænkeligt overhovedet at inkludere sig på sådanne aftaler med "slyngelstater" og andre lande, der åbenlyst praktiserer tortur og anden umenneskelig eller nedværdigende behandling, i særdeleshed for et land, der indtager en ledende rolle i den internationale bekæmpelse af tortur m.v. Hertil kommer de praktiske problemer med at få en troværdig kontrol af, at aftalen overholdes og de manglende muligheder for at et lille land som Danmark kan sanktionere eventuelle overtrædelser. Bestyrelsen vil således i lighed med FN's nuværende torturrapportør, Manfred Nowak stærkt advare mod brugen af sådanne "garantier".

4. Opstramning af vilkår for meldepligt mv. i forbindelse med tålt ophold

Bestyrelsen bemærker, at den allerede i forbindelse med lovforslaget om skærpet meldepligt for udlændinge på tålt ophold har afgivet høringssvar af 19. november 2008, hvortil der henvises. Høringssvaret blev afgivet samme dag, som Højesteret afsagde kendelse i tunesersagerne. Bestyrelsen henstillede, at man stillede behandlingen af forslaget i bero, til arbejdsgruppen var fremkommet med sine forslag. Som bekendt valgte et flertal i Folketinget den 19. december 2008 at vedtage, hvad der er blevet lov nr. 1397 af 27. december 2008. Bestyrelsens indvendinger mod loven, således som de fremgår af det pågældende høringssvar er uændrede.

En af de mange indvendinger mod loven er, at der hverken i loven eller dens forarbejder er fastsat en øvre grænse for varigheden af frihedsberøvelsen efter udl. § 36, (se også betænkningen side 78). For udlændinge, der efter endelig afgørelse ikke kan udsendes, kan man ad bagvejen få de pågældende frihedsberøvet, hvis de ikke overholder forskrifter om ophold og meldepligt, der i sig selv kan være så omfattende, at de efter en samlet vurdering eventuelt må sidestilles med en frihedsberøvelse. Om der ved fastsættelse af en sådan meldepligt kan være tale om en krænkelse af bestemmelser i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, f.eks. art. 5 og 8, eller art. 2 i 4. tillægsprotokol har man indtil videre kun Justitsministeriets opfattelse at forholde sig til, spørgsmålet har så vidt vides endnu ikke været afgjort af nationale domstole eller forskellige konventionsorganer.

Med hensyn til anvendelse af fodlænker i forbindelse med overtrædelse af vilkår, henvises til det ovennævnte afsnit. Man kan få den tanke, at man f. eks. som følge af

politisk pres kan misbruge vilkår om indgribende restriktioner, selv om det må anses for udelukket at udsende den pågældende og der således ikke er saglige hensyn til konstant at sikre sig, at den pågældende, der ikke kan udrejse, fortsat opholder sig i landet.

Bestyrelsen må have afgørende betænkeligheder ved, at man udstyrer udlændinge, der ikke er dømt for strafbart forhold, og som ikke har overtrådt vilkår, med fodlænker. Udover en eventuel konventionskrænkelse i medfør af de i foregående afsnit nævnte bestemmelser i EMK, er der jo også spørgsmålet om krænkelse af EMK art. 14. Men spørgsmålet er vanskeligt at forholde sig til, idet betænkningen ikke har anført konkrete eksempler på, i hvilke situationer man kunne overveje at bringe fodlænker i anvendelse.

5. Frihedsberøvelse under sagen

Bestyrelsen kan som ovenfor nævnt tiltræde, at prøvelse af frihedsberøvelse henhører under de ordinære domstole og vel at mærke i overensstemmelse med de retningslinier, der blev fastsat af højesteret i tunesersagerne. Uden at det er eksemplificeret i betænkningen, foreslår arbejdsgruppen, at det skal være mulig at anordne besøgs- og brevkontrol samt isolation under frihedsberøvelsen for at undgå, at udlændingen prøver at hindre udsendelsen. Man kan befrygte, at de pågældende indgreb vil blive hovedreglen, når der ikke anvises konkrete grunde og begrundelser for, at et så vidtgående indgreb anordnes, man kan også befrygte, at indgrebet udstrækkes ud over det rimelige, medmindre der sættes ufravigelige rammer for den tidsmæssige udstrækning. Bestyrelsen kan således ikke anbefale det foreslåede.

6. Indhentelse af oplysninger, der kan tale mod udvisning

Arbejdsgruppen anviser side 233 i betænkningen, at Udlændingetjeneste til retten skal afgive en udtalelse om hensynene i udl § 26, "eventuelt kombineret med en aktuel afhøring af den pågældende om § 26-forholdene". Bestyrelsen bemærker, at det bør være en pligt at foretage en sådan § 26-afhøring, medmindre der i forvejen er meget friske oplysninger herom i sagen.

Bestyrelsen bemærker i øvrigt, at foreningen den 28. marts i forbindelse med en generalforsamling har skiftet navn fra Landsforeningen af beskikkede advokater til Landsforeningen af Forsvarsadvokater.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Udvisning af EU-borgere - Højesteret - Tyveri, professionelt - Vold mod myndighedspersoner

Udlændingelovens § 2 og § 26

Højesteret har ved 2 afgørelser den 29/12 2008 taget stilling til udvisninger af EU-borgere. Dels en litauer L, tidligere straffet både i hjemlandet og her, der samme dag, han indrejste, begik et professionelt butikstyveri til en værdi af 4.700 kr. takseret til 30 dages fængsel, udstyret med bidetang og "russerpose". Her stadfæstedes landsrettens udvisning.

Derimod ændrede Højesteret landsrettens udvisning af en britisk statsborger M - bosiddende her med opholdstilladelse siden 2005 og familie her - der var blevet idømt 60 dages fængsel for overfald i februar 2007 på en buschauffør, der blev spyttet og slået i ansigtet som spontan reaktion på, at chaufføren ikke ville tillade, at en af M's venner medbragte en flaske spiritus, og i forbindelse hermed nægtede at køre videre og lukkede bussens døre. Her fandt Højesteret, at der efter afvejning af på den ene side M's tilknytning til Danmark og herboende personer og på den anden side karakteren af det begåede enkeltstående voldsforhold, forelå hensyn, som afgørende talte imod udvisning, jfr. udlændingelovens § 26, stk. 2. Det bemærkedes, at udvisning efter Højesterets opfattelse også ville være i strid med proportionalitetsprincippet i artikel 27, stk. 2, sammenholdt med artikel 28, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet).

Da begge afgørelser kommer senere i Ugeskriftet, refereres de indankede domme ikke. Vedr. faktum henvises til ovennævnte referat, og hvad der nedenfor gengives fra højesteretsafgørelserne. I begge afgørelser citerer Højesteret artikel 27 og 28 i det ovennævnte direktiv, der ligeledes udelades af referatet.

1) HD sag nr. 170/2008, 1. afd., 29/12 2008

Litaueren L ankede med påstand om frifindelse for udvisningspåstanden. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

L ankom til Danmark den 29/10 2007, det vil sige samme dag, som han begik butikstyveriet.

Han var tidligere straffet, jfr. dommen side 1-2:

"Det fremgår af en straffeattest af 10. november 2008 fra Litauens indenrigsministerium, at L i Litauen ved dom af 6. februar 1998 er idømt fængsel i 4 år og 6 måneder for bl.a. tyveri og forsætlig ødelæggelse eller beskadigelse af ejendele. Straffen er efterfølgende nedsat med 2 år. Ved dom af 29. marts 2002 er han idømt fængsel i 4 år for afpresning. Straffen er efterfølgende nedsat med 1/5. Ved dom af 1. april 2005 er han idømt en fællesstraf på fængsel i 3 år og 3 måneder for bl.a. forsætlig forvoldelse af skade, der forårsager sygdom eller anden helbredsforringelse.

L har i Danmark den 29. februar 2008 udenretligt vedtaget en bøde på 900 kr. for tyveri efter straffelovens § 276, jfr. § 287, stk. 1, ved den 14. december 2007 at have stjålet varer fra et supermarked til en værdi af 1.664 kr."

Højesteret henviser i det følgende til udlændingelovens § 2, stk. 3, og det ovennævnte opholdsdirektivs artikel 27 og 28 samt 33 (om udsendelse som straf eller retlig følgevirkning, hvor betingelserne i artikel 27 og 28 skal være opfyldt).

Resten er citat af Højesterets dom fra side 3-4:

"Anbringender

L har anført, at udvisning vil være i strid med reglerne i opholdsdirektivet, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3. Det følger af disse regler, at kun hans personlige adfærd kan begrunde udvisning og at adfærden skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Butikstyveri af enkelte beklædningsgenstande til eget brug opfylder ikke disse krav. Der er ikke grundlag for at tilsidesætte hans forklaring om, at han kom til Danmark for at søge arbejde. Udvisning vil på denne baggrund også være i strid med proportionalitetsprincippet.

Anklagemyndigheden har anført, at udvisningen ikke er i strid med opholdsdirektivet og EF-Domstolens praksis. Udvisningen er begrundet i L's faktiske individuelle adfærd og oplysningerne om hans personlige forhold. Udvisning er nødvendig til beskyttelse af grundlæggende samfundsinteresser og må konkret antages at overholde proportionalitetsprincippet. Personer fra andre EU-lande, der kommer til Danmark for at begå berigelseskriminalitet, udgør et stigende problem.

Højesterets begrundelse og resultat

Højesteret tiltræder, at betingelserne efter udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. § 26, stk. 1, for at udvise L er opfyldt. Spørgsmålet er herefter, om udvisning vil være forenelig

med artikel 33, sammenholdt med artiklerne 27 og 28, i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet), jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3.

L begik tyveriet samme dag, som han var ankommet til Danmark. Med denne bemærkning og i øvrigt af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at hans kriminalitet er udtryk for en adfærd, som udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2, 2. led. Dette bestyrkes af det for Højesteret oplyste om de straffe, han tidligere er idømt i Litauen.

Da L ikke har nogen tilknytning til Danmark, kan udvisning med indrejseforbud i 5 år ikke anses for stridende mod proportionalitetsprincippet i direktivets artikel 27, stk. 2, 1. led, sammenholdt med artikel 28, stk. 1.

Højesteret stadfæster herefter landsrettens dom."

- oo0oo -

Forsvareren har ikke mere landsrettens dom, men afgørelsen må jo forventes bragt i Ugeskriftet.

2) HD sag nr. 169/2008, 1. afd., 29/12 2008

M, britisk statsborger, ankede med påstand om frifindelse for udvisningspåstanden. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

M havde efter den påsigtede vold og efter byrettens dom vedtaget en bøde på 2.000 kr. for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og var senere blevet idømt 2 dagbøder á 250 kr. for ulovlig omgang med hittegods. Jfr. nedenfor var han ikke straffet forud for voldsforholdet, og Højesteret fandt ikke, at de senere bødesager efter deres karakter kunne tillægges betydning ved afgørelsen af spørgsmålet om udvisning.

Højesteret henviser i det følgende til udlændingelovens § 2, stk. 3, og det ovennævnte opholdsdirektivs artikel 27, 28 og 33. Resten er citat af Højesterets dom side 3-5:

"Anbringender

M har anført, at udvisning med et femårigt indrejseforbud vil være en uproportional retsfølge, og at de i udlændingelovens § 26, stk. 1, anførte hensyn, herunder navnlig

hans tilknytning til arbejdsmarkedet og til herboende nære slægtninge, taler afgørende mod udvisning, jf. § 26, stk. 2. Udvisning vil i hvert fald være uforenelig med artikel 33, jf. artiklerne 27 og 28 i opholdsdirektivet, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3. Hensynet til den offentlige orden og/eller sikkerhed sammenholdt med hans personlige adfærd kan i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet ikke føre til udvisning, jf. direktivets artikel 27, stk. 2, 1. led, sammenholdt med artikel 28. Der foreligger endvidere ikke en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. artikel 27, stk. 2, 2. led. Overtrædelsen af straffelovens § 119 var ikke en forud planlagt handling med henblik på at genere afviklingen af den offentlige trafik, men en spontan handling i irritation over, at den forurettede buschauffør ikke ville tolerere, at en af medpassagererne medbragte en flaske spiritus og derpå nægtede at køre videre og lukkede bussens døre.

Anklagemyndigheden har anført, at udvisningen er i overensstemmelse med udlændingelovens regler, idet der ikke foreligger forhold, som taler afgørende imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. M's ophold i Danmark er relativt kortvarigt, og han har ikke en stærkt tilknytning til det danske arbejdsmarked. Han er født og opvokset i Storbritannien, hvor tre af hans søskende bor. Udvisningen er heller ikke i strid med opholdsdirektivet og EF-domstolens praksis. Udvisningen er begrundet i den faktiske individuelle adfærd og oplysningerne om hans personlige forhold. Udvisning er nødvendig til beskyttelse af grundlæggende samfundsinteresser og må konkret antages at overholde proportionalitetsprincippet.

Højesterets begrundelse og resultat

Da voldsforholdet blev begået den 22. februar 2007, havde M boet og arbejdet i Danmark siden november 2005. Han har EU/EØS-opholdstilladelse med gyldighed til november 2010. Også hans forældre og hans storebror har taget bopæl i Danmark.

Voldsforholdet, ved hvilket M spyttede og slog buschaufføren i ansigtet, blev begået som en spontan reaktion på, at buschaufføren ikke ville tillade, at en af M's venner medbragte en flaske spiritus i bussen, og i forbindelse hermed nægtede at køre videre og lukkede bussens døre.

M er ikke straffet forud for voldsforholdet, og de senere bødesager kan efter deres karakter ikke tillægges betydning ved afgørelsen af spørgsmålet om udvisning.

På den anførte baggrund finder Højesteret, at der efter en afvejning af på den ene side M's tilknytning til Danmark og herboende personer og på den anden side karakteren

af det begåede enkeltstående voldsforhold foreligger hensyn, som afgørende taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.

Højesteret frifinder derfor M for påstanden om udvisning.

Det bemærkes, at udvisning efter Højesterets opfattelse også ville være i strid med proportionalitetsprincippet i artikel 27, stk. 2, sammenholdt med artikel 28, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet).

T h i k e n d e s f o r r e t:

Landsrettens dom stadfæstes med den ændring, at M frifindes for påstanden om udvisning.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsret og Højesteret."

Landsforeningens Meddelelse 28/2009

Narkotika - Hash - Store kvanta - Strafudmåling

Straffelovens § 191

T på 45 år var i byretten idømt fængsel i 7 år for over en periode fra 2004 - 2006 i flere omgange at have uds muglet ca. 1.400 kg hash til Norge. Landsretten nedsatte med dissens (3-3) straffen til 6 års fængsel.

ØL 5. afd. a.s. S-3117-08, 16/1 2009

T på 45 år var sammen med 5 andre i byretten tiltalt i en lang række forhold for sammen med en anden hovedmand at have planlagt, at en kurer skulle transportere hash i større portioner til Norge og Sverige i tiden fra 2004 til 2006 - nærmere specificeret i anklageskriftet i forhold 1 - 12 og 14 til i alt 1.435 kg.

I forhold 13 var T sammen med den anden hovedmand H tiltalt for i juni 2006 i forening med to personer, hvis sag var afgjort, at have forsøgt at indsmugle ca. 40 kg hash fra Holland til Danmark, hvilket mislykkedes, da T og H ikke nåede at arrangere transporten.

T var yderligere tiltalt for tre våbenlovsovertrædelser ved at have været i besiddelse af henholdsvis en revolver, en strømpistol og en CS-spray.

For H var der påstand om, at han efter straffelovens § 73, jfr. § 68, fik dom til anbringelse i psykiatrisk hospital, indtil straffen kunne fuldbyrdes.

T ønskede i lighed med flere af de tiltalte ikke at udtale sig om hashforholdene, men erkendte våbenlovsovertrædelserne.

Det fremgik af sagen, at politiet havde observeret mod H, der var chauffør, og som afhentede forsendelser fra udenlandske lastvogne.

En tidligere domfældt P havde i marts 2007 fået 4½ års fængsel for som lastbilchauffør at have kørt ture mellem Danmark og Norge. Han huskede ikke nu noget herom. Han havde siden dommen forsøgt at lægge det hele bag sig. Herefter blev de tidligere forklaringer dokumenteret. Vidnet forklarede supplerende, at han arbejdede sammen med H i forbindelse med hashsmuglingen. Han mødte ikke T ved de første leveringer. Senere hen i tidsforløbet forelå der telefonaflytninger af samtaler mellem vidnet og H, som vidnet skulle kommentere.

Et andet vidne C, der også havde mistet hukommelsen, skulle kommentere aflyttede samtaler mellem T og vidnet - bl.a. om at tage kasser med og tøj, der skulle i palleskabet.

To politiassistenter forklarede om en observation mod H og T, inden disse kørte til Sverige.

En kriminalassistent F forklarede bl.a., at han som en del af en gruppe på 8-10 personer havde efterforsket sagen som følge af en henvendelse fra norsk politi. Som led i efterforskningen blev bl.a. T's telefon aflyttet frem til anholdelsen i december 2006.

Flere andre kriminalassistenter forklarede om observationer mod T og de medtiltalte.

T var tidligere i 2002 for overtrædelse af straffelovens § 191 straffet med fængsel i 2½ år.

Retten lagde efter P's tidligere forklaring under hans egen sag til grund, at de tiltalte var skyldige efter tiltalen i de første 7 forhold, dog at der i forhold 2 kun var tale om 340, ikke 400 kg hash.

Det var efter bevisførelsen godtgjort, at T, i det omfang de afhørte vidner ikke havde kendskab til hans deltagelse i sagen, alligevel var bagmand med en ledende rolle i organisationen som den person, der havde kontakt til leverandøren og aftagere samt

som leder af de pgl. transporter fra Danmark til Norge og Sverige og fra Holland til Danmark. Det var i adskillige af forholdene bevist ved vidneforklaringer, aflyttede telefonsamtaler og observationer.

I de følgende forhold blev T med nærmere begrundelser ligeledes fundet skyldig efter anklageskriftet, dog at der i forhold 13 var tale om mindst 30 kg, hvor anklageskriftet talte om mindst 40 kg.

Hovedmanden H, der ud over hashforholdene blev dømt for besiddelse af 9 kg amfetamin, og som efter gerningstidspunktet var blevet sindssyg, blev idømt fængsel i 10 år, dog at han skulle anbringes i psykiatrisk hospital, inden straffen kunne fuldbyrdes. Længstetiden blev fastsat til 5 år.

T blev idømt fængsel i 7 år.

De mindre fisk henholdsvis fængsel i 4 år, 2½ år og 2 x 1 år og 3 måneder, heraf 1 år betinget.

T ankede med påstand om formildelse. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

T oplyste bl.a., at han under sin varetægtsfængsling havde fået sukkersyge på grund af for lidt motion.

Landsretten udtalte:

"3 voterende finder efter mængden af hash, tiltaltes centrale rolle, antallet af forhold og tiltaltes forstraf og efter ændringen af strafmaksimum ved lov nr. 218 af 31. marts 2004 straffen passende. Vi stemmer derfor for at stadfæste straffen.

3 voterende finder uanset de nævnte forhold, at straffen passende kan nedsættes til fængsel i 6 år.

Efter stemmeafgivningen nedsættes straffen til fængsel i 6 år.

I øvrigt stadfæstes dommen."

- oo0oo -

Byrettens dom er på 38 sider. Landsrettens på 1½ side.

Anke - Frister - Afvisning

Retsplejelovens § 907

Tre kendelser vedr. afvisning af anklagemyndighedens anke.

1) VL 13. afd. S-2749-08, 21/1 2009

Forsvareren påstod anken afvist, idet anklagemyndighedens genpart af ankemeddelelsen ikke var afsendt rettidigt. Anklagemyndigheden påstod anken opretholdt, idet ankemeddelelsen efter dateringen var sendt rettidigt som almindeligt brev.

Landsretten afsagde følgende

K E N D E L S E

"Byrettens dom af 5. november 2008 er anket af anklagemyndigheden ved ankemeddelelse dateret den 19. november 2008, der er ankefristens sidste dag. Ankemeddelelsen er modtaget samme dag i Vestre Landsret.

Det fremgår af anklagemyndighedens indleveringsattest, at ankemeddelelsen den 20. november 2008 er sendt til tiltalte som rekommanderet brev.

Det følger af bestemmelsen i retsplejelovens § 907, stk. 1, at meddelelse af anklagemyndighedens anke til skade for tiltalte skal være landsretten i hænde inden udløb af fristen for anklagemyndighedens anke, og at en genpart af ankemeddelelsen samtidig skal sendes til tiltalte med almindeligt og anbefalet brev.

I forarbejderne til bestemmelsen i retsplejelovens § 907, stk. 1, anføres bl.a. følgende:

"Det foreslås i stk. 1, 1. pkt., at anklagemyndighedens ankemeddelelse i tilfælde, hvor anklagemyndigheden anker til skade for tiltalte, skal være landsretten i hænde inden udløb af ankefristen. Desuden skal genpart af ankemeddelelsen så vidt muligt samtidig, dog senest på ankefristens sidste dag, sendes til tiltalte ved almindeligt og anbefalet brev og ved almindeligt brev til den pågældende byret og tiltaltes forsvarer, jf. stk. 1, 2. pkt. Det er en betingelse for ankens retlighed, at disse breve så vidt muligt afsendes, men ikke, at tiltalte modtager meddelelsen, herunder eventuelt afhenter det anbefalede brev. ...

Anklagemyndigheden skal kunne dokumentere afsendelsen, f.eks. ved postkvittering vedrørende afsendelsen af et anbefalet brev og ved brevkopi vedrørende det almindelige brev."

Efter bestemmelsens formulering og forarbejder er det en betingelse for ankens rettidighed, at genpart af ankemeddelelsen senest på ankefristens sidste dag er sendt både som anbefalet brev og almindeligt brev, og anklagemyndigheden skal kunne dokumentere afsendelse af ankemeddelelsen til tiltalte, f.eks. ved postkvittering vedrørende afsendelsen af det anbefalede brev og ved brevkopi vedrørende det almindelige brev.

Anklagemyndighedens ankemeddelelse er dateret den 19. november 2008, men er først indleveret til postvæsenet den følgende dag til afsendelse som anbefalet post, hvorfor anken allerede af denne grund er iværksat for sent.

Efter det oplyste om tidspunktet for indleveringen af det anbefalede brev til forsendelse kan det ikke alene ved brevkopi anses for dokumenteret, at ankemeddelelsen er indleveret til postvæsenet til forsendelsen som almindeligt brev allerede den 19. november 2008. Anklagemyndighedens genpart af ankemeddelelse sendt som almindeligt brev kan herefter heller ikke anses for afsendt rettidigt.

Landsretten afviser derfor anken."

2) VL 9. afd. S-2440-8, 26/1 2009

Anklagemyndigheden påstod anklagemyndighedens anke til skærpelse fremmet som rettidig, subsidiært anken admitteret efter RPL § 910, stk. 2.

Forsvarerne påstod afvisning af anklagemyndighedens anke som for sen, idet de tiltaltes kontraanke ville blive frafaldet.

Landsretten afsagde følgende

K E N D E L S E

"Byrettens dom er afsagt den 2. oktober 2008.

Anklagemyndigheden ankede dommen til skærpelse ved ankemeddelelse af 16. oktober 2008, der er modtaget i landsretten samme dag. Genpart af ankemeddelelsen blev efter det af anklagemyndigheden oplyste ved brev, dateret samme dag, sendt til

de tiltalte ved almindeligt og anbefalet brev. Postkvittering for det anbefalede brev er dateret den 17. oktober 2008. Anklagemyndigheden anser det for overvejende sandsynligt, at det almindelige brev er sendt senest på ankefristens sidste dag, idet det fremgår af statsadvokatens journalsystem, at brevet er behandlet senest den 15. oktober 2008. Der findes ikke nogen brevkopi.

Anklagemyndigheden har navnlig gjort gældende, at et krav om afsendelse senest på ankefristens sidste dag ikke kan stilles, idet et sådant krav ikke fremgår af lovteksten, og subsidiært at en fristoverskridelse må anses for undskyldelig.

Landsrettens begrundelse og resultat:

Som anført i landsrettens kendelse af 21. januar 2009 (V.L. S-2749-08) er det efter retsplejelovens § 907, stk. 1, og dens forarbejder en betingelse for rettidigheden af anklagemyndighedens anke efter denne bestemmelse, at genpart af ankemeddelelsen senest på ankefristens sidste dag er sendt både som anbefalet og almindeligt brev, og anklagemyndigheden skal kunne dokumentere afsendelse af ankemeddelelsen til tiltalte, f.eks. ved postkvittering vedrørende afsendelsen af det anbefalede brev og ved brevkopi vedrørende det almindelige brev.

Anklagemyndighedens ankemeddelelse er dateret den 16. oktober 2008, men er først indleveret til postvæsnet den følgende dag til afsendelse som anbefalet brev, hvorfor anken allerede af denne grund er iværksat for sent.

Der er ikke af anklagemyndigheden påvist omstændigheder, der kan bevirke, at anklagemyndighedens anke tillades efter retsplejelovens § 910, stk. 2.

Landsretten afviser derfor anken."

- oo0oo -

Forsvareren bemærker bl.a.:

"Jeg har i en ankesag berammet til den kommende uge under henvisning til den tidligere og de 2 dd til dig fremsendte kendelser, fået SA til at erkende, at han havde anket for sent i en sag, hvor SA nedlagde påstand om domfældelse i en sag vedr. Udlændingelovens § 59, hvor anklageren for Byretten havde påstået bøde (efter stk. 3 og 4) og konfiskation i størrelsesordenen o 1 - 1½ mio."

Redaktøren bemærker, at den tidligere kendelse falder i tråd med de ovennævnte afgørelser, en VL 1. afd. S-2868-08 kendelse af 8/1 2009, hvor forsvareren påstod

anklagemyndighedens kontraanke afvist og henviste til, at det ikke var dokumenteret, at en genpart af ankemeddelelsen var sendt tiltalte med anbefalet brev. Anklagemyndigheden fastholdt kontraanken og anførte, at den omstændighed, at postkvitteringen var bortkommet, ikke kunne føre til, at kontraanken blev afvist.

Landsretten afsagde sålydende kendelse:

"Da anklagemyndigheden ikke på tilstrækkelig måde kan dokumentere, at man har sendt genpart af ankemeddelelsen til tiltalte ved anbefalet brev, jf. retsplejelovens § 907, stk. 1,

bestemmes:

Anklagemyndighedens kontraanke afvises."

Landsforeningens Meddelelse 30/2009

Åger - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 282

Den 53-årige T blev både i by- og landsret dømt for åger ved at have formået en 82-årig kvinde til at sælge sit hus for under halvdelen af ejendomsværdien. Betinget fængsel i 10 måneder betinget af 200 timers samfundstjeneste, henset til T's særdeles gode personlige forhold og sagens særegne karakter.

ØL 1. afd. a.s. S-3378/08, 12/3 2009

T på 53 år var tiltalt for overtrædelse af § 82, åger, ved i juli 2007 at have udnyttet den 82-årige K's påbegyndende demens og manglende indsigt, idet T formåede K til at sælge sit sommerhus for 700.000 kr., uanset at ejendommen i 2006 var vurderet til 1.450.000 kr. og umiddelbart efter salget blev sat til salg for 2,4 mio. kr.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om straf. T nægtede sig skyldig.

T, K og en række vidner afgav forklaring.

T, der var ustraffet, oplyste bl.a., at han var cand.jur. og ejede et selskab, der af og til handlede ejendomme. Han bekræftede, at ejendommen efter overdragelsen var sat til salg for 2,4 mio. kr. Han havde truffet K gennem sin familie. K havde et sommerhus, der lå på en helårsgrund i Saunte (nær Hornbæk). Han erindrede ikke

ejendomsværdien. Han aflagde K et besøg, og hun ønskede ikke, at der skulle medvirke mægler ved et evt. salg. Sommerhuset fra 1962 var i en ringe forfatning. K forlangte 700 - 800.000 kr. De indgik senere aftale, hvor T påtog sig at skrive salgspapirerne. Grunden til, at prisen blev sat så lavt, var også, at T skulle afholde udgifter til nedrivning af sommerhuset. Få måneder efter gik han til en lokal ejendomsmægler. Han var ikke klar over, at ejendommen kunne udbydes til salg for 2,4 mio. kr. Det var en kæmpe overraskelse. T havde ikke inden købet undersøgt markedet nærmere. Markedet var i 2007 efter T's opfattelse standødt. Året efter blev ejendommen solgt for 1,65 mio. kr.

K var efter T's opfattelse frisk og rørig, bort set fra hørelsen. Han havde ingen anelse om, at hun kunne være dement. En slægtning til K havde kort efter salget givet udtryk for, at T havde snydt K. Han tilbød at lade handlen gå tilbage, men det var K ikke interesseret i.

K forklarede bl.a., at hun var begyndt at blive glemsom, hvorfor hun ville sælge sommerhuset. Hun var glad for, at det blev solgt til en slægtning af sin veninde. T tilbød 100.000 mere end hendes nabo, så hun havde ikke betænkeligheder ved at acceptere tilbuddet. Hun huskede ikke, hvem der ordnede papirerne. Hun huskede ikke, at T skulle have tilbudt, at handlen kunne gå tilbage. Hun fandt prisen rimelig. Hun overvejede ikke at gå til mægler eller advokat.

T's slægtning S forklarede bl.a., at hun boede i samme ældrebolig som K, der havde givet udtryk for at ville sælge på grund af sin glemsomhed med at slukke lys og låse døre. K ønskede ikke bistand af mægler og spurgte selv, om T kunne være interesseret. K var godt tilfreds med den pris, som T tilbød. Hun kunne ikke sige, at K var dement, den gang der blev handlet. K havde vanskeligheder med at huske. Det var fremme i forhandlingerne, at huset skulle rives ned.

Ejendomsmægler E forklarede, at der i sommeren 2007 var en væsentlig opbremsning i markedet. Han havde besigtiget ejendommen, inden han udarbejdede salgsoptillingen. Han reviderede siden denne, da sommerhuset ikke opfyldte kravene til et helårshus. Ejendommen blev ikke solgt til den udbudte pris, og formidlingsaftalen udløb. Han kom senere i forbindelse med en interesseret køber og formidlede kontakt til T, og ejendommen blev solgt til 1,65 mio. kr.

En speciallæge H tilknyttet K's ældrebolig udtalte bl.a., at det efter hendes vurdering kunne være vanskeligt for almindelige mennesker at opfatte, om andre personer er demente. Det var hendes opfattelse, at K var dement i moderat grad. Vidnet havde undersøgt K to måneder efter gerningstidspunktet. K havde efter vidnets vurdering

haft symptomer nogle måneder før. Det fremgik af K's egne oplysninger ved undersøgelsen.

Domsmandsrettens begrundelse og afgørelse:

"Det lægges til grund, at K er let til moderat dement, og at hun befandt sig i denne tilstand, da hun i juni 2007 solgte sit sommerhus i Saunte til tiltalte. Overdragelsessummen blev fastsat til 700.000 kr. K fandt salgssummen passende i lyset af, at en nabo kort tid forinden havde tilbudt hende 600.000 kr. Tiltalte fandt en købesum på 700.000 kr. passende, baseret på grundværdien i den offentlige ejendomsvurdering og henset til, at sommerhuset var i en stand, så det skulle rives ned.

I begyndelsen af august 2007 tog tiltalte kontakt til ejendomsmægler E, der efter en besigtigelse vurderede, at ejendommen kunne udbydes til salg for 2,4 mio. kr. Ejendommen blev ikke solgt til denne pris. I august 2008 har tiltalte videresolgt ejendommen for 1,65 mio. kr.

To dommere udtaler herefter: Vi lægger til grund på grundlag af oplysningerne om, at K lider af Alzheimers, samt det, hun selv har forklaret, at hun ikke havde indsigt i og interesserede sig for prissætningen af hendes sommerhus. Vi lægger endvidere til grund, at tiltalte var klar over, at hun ikke havde indblik i prisdannelsen, henset til at hun ikke tillagde det vægt, at ejendommen efter den offentlige ejendomsvurdering, som tiltalte medbragte, var vurderet til 1,45 mio. kr. Det er på den baggrund vores bedømmelse, at tiltalte vidste eller som overvejende sandsynligt indså, at K ikke havde indsigt vedrørende værdiansættelsen af hendes sommerhus. Vi lægger videre til grund, at tiltalte, da han satte sommerhuset til salg, udbød det til en pris, der ville have givet ham en gevinst på over 1,5 mio. kr.

Sommerhuset blev videresolgt med en fortjeneste på 950.000 kr. Tiltalte har herved opnået en uberettiget vinding, og vi lægger til grund, at tiltalte, uanset usikkerheden med prissætningen på sommerhuset, vidste eller som overvejende sandsynligt indså, at han ved handlen opnåede en gevinst, som han ikke ville have fået, hvis K havde vidst, hvad hendes hus i virkeligheden var værd.

På den anførte baggrund voterer vi for at anses tiltalte skyldig i åger efter tiltalen.

En dommer udtaler: Jeg lægger til grund, at T's kendskab til K var begrænset til det indtryk, han fik af hende, da han købte sommerhuset. K havde vanskeligt ved at høre, men udviste - efter det oplyste - ikke en adfærd, der kunne give grund til at antage, at hun var dement i moderat grad. Hun afviste medvirken af ejendomsmægler og

advokat af grunde, der ikke kan henføres under manglende indsigt. Derudover kendte hun ejendomsvurderingen og fik den forevist, men har ikke hæftet sig ved den betydelige forskel, der var mellem den pris, tiltalte tilbød, og den offentlige vurdering. Selv om tiltaltes tilbud må anses for åbenbart ufordelagtigt for sælger, finder jeg henset til de øvrige omstændigheder, der er oplyst om overdragelsen - at der ikke er det fornødne sikre bevis for at fastslå, at tiltalte har haft forsæt til åger. Jeg voterer derfor for at frifinde tiltalte.

Skyldsspørgsmålet afgøres efter stemmeflertallet.

Straffen fastsættes til fængsel i 10 måneder, jf. straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 282.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 200 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63.

Efter den juridiske dommers bestemmelse er erstatningskravet henvist til civilt søgsmål, jf. retsplejelovens § 991, stk. 4."

Vilkårene omfattede en prøve-, tilsyns- og afviklingstid på 2 år fra endelig dom.

T ankede med påstand om frifindelse. Anklagemyndigheden påstod skærkelse.

Bistandsadvokaten for K gentog sin erstatningspåstand, subsidiært påstod hun erstatningspligten fastslået. T påstod frifindelse for erstatningspåstandene.

Vidnerne fra byretten forklarede i det væsentlige det samme, bort set fra lægens forklaring, som blev dokumenteret.

T forklarede supplerende bl.a., at han havde foreslået K, at hun tænkte over hans tilbud i nogle uger. Han havde, da han fik den overraskende høje vurdering fra ejendomsmægleren, bedt sin moster sige til K, at ejendommen var til salg for 2,4 mio. kr., og bad mosteren spørge K, om hun ønskede, at handlen skulle gå tilbage. K afslog dette. Hun havde fået en god handel og ville ikke have ulejligheden med at starte forfra.

K forklarede bl.a., at hun ikke manglede penge og fandt, at det ville være en nem måde at afhænde sommerhuset til T. Hun fandt det forkert, at L (se nedenfor), som hun ikke havde set i 24 år, blandede sig i salget.

T's slægtning S bekræftede bl.a., at hun havde talt med K og T om, hvorvidt handlen skulle gå tilbage. K sagde, at det ville hun under ingen omstændigheder have.

Ejendomsmægler E forklarede bl.a., at der i vurderingen var plads til et afslag på 5 - 10 %. På vurderingstidspunktet var markedet gået lidt i stå, men priserne var endnu ikke faldet. Han var da stadig optimistisk og mente, at markedet inden rimelig tid ville rette sig.

L, en nevø til K, forklarede som nyt vidne, at det var ham, der i sin tid købte sommerhuset til sin moster. K afbrød kontakten i slutningen af 1980'erne.

"Da han fandt ud af, at hans moster havde solgt huset for kun 700.000 kr., og at køberen havde sat det til salg for 2,4 mio. kr., rettede han henvendelse til tiltalte. Denne ville imidlertid ikke tale med ham. Den 13. oktober 2007 mødtes han med sin moster. Hun sagde, at hun var glad for handlen. Hun nævnte, at hun havde solgt, fordi hun var blevet glemsom. Hun havde glemt at slukke for sit elkomfur. Han modtog fra sin advokat et håndskrevet brev på 3 sider fra K, hvori hun støttede tiltalte. Det kan hun ikke selv have formuleret. Over for vidnet har K da også sagt, at hun ikke har skrevet brevet."

Landsrettens begrundelse og resultat:

"En lokal ejendomsmægler har kort tid efter købstidspunktet vurderet, at ejendommen dengang kunne sælges for 2,4 mio. kr., eventuelt minus 10 %. Landsretten lægger herefter til grund, at der var et væsentligt misforhold mellem værdien og købsprisen.

Tiltalte er jurist og direktør i et selskab, der blandt andet har til formål at handle med fast ejendom. Dette må endvidere antages at være baggrunden for, at tiltalte fik mulighed for at købe ejendommen.

Efter de lægelige oplysninger og afdelingslæge H's forklaring må K's helbred allerede på købstidspunktet antages at have været svækket på grund af demens, og det må endvidere lægges til grund, at hun manglede indsigt om værdien af hendes ejendom.

Landsretten finder det ubetænkeligt at lægge til grund, at tiltalte var klar over, at han købte ejendommen langt under værdien, samt at han - efter to gange at have været sammen med K - i det mindste anså det for overvejende sandsynligt, at dette kun var muligt på grund af K's tilstand, og at han udnyttede denne.

Herefter findes tiltalte skyldig i tiltalen i anklageskriftet som fastslået i byrettens dom.

Udmålingen af straffen findes passende og det tiltrædes, at straffen er fastsat i medfør af straffelovens § 285, stk. 1.

Henset til sagens karakter og tiltaltes særdeles gode personlige forhold tiltrædes det, at straffen undtagelsesvis er gjort betinget med vilkår om samfundstjeneste som sket.

De juridiske dommere tiltræder, at erstatningskravet i sin helhed er henvist til civilt søgsmål.

Herefter stadfæster landsretten dommen."

- oo0oo -

Forsvareren oplyser, at den dissentierende dommer i byretten var retsformanden.

Landsforeningens Meddelelse 31/2009

Narkotika - Heroin - Strafnedsættelse ved samarbejde

Straffelovens § 82 og § 191

A og B var tiltalt for indsmugling af 3,9 kg heroin, idet A under falsk identitet indrejste med heroinen, som B skulle modtage i ankomsthallen i Kastrup.

B fik 7 års fængsel, mens A slap med 6 år, idet han efter pågribelsen indvilligede i at gå med politiet ud i ankomsthallen for at lade sig kontakte af aftageren af heroinen, hvorved politiet kunne anholde B.

Københavns Byret SS 1-674/2009, 26/1 2009

A fra Pakistan og B, spansk statsborger med pakistansk navn, var begge tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, ved i oktober 2008 i Kastrup Lufthavn i forening at have indført 3.922 g heroin, idet A med heroinen skjult som to benskiner under falsk identitet indrejste i Danmark fra Pakistan via Oslo, hvorpå B efterfølgende tog kontakt til ham i ankomsthallen i Kastrup med henblik på modtagelse af heroinen.

Der var påstand om fængselsstraf og udvisning.

A erkendte sig delvis skyldig. B påstod frifindelse. Der var ikke tvist om udvisningspåstanden.

Der var afgivet forskellige forklaringer af A og B under sagen, der ikke gengives i detaljer her i referatet.

A forklarede bl.a., at han skulle have 12.000 Euro for indsmuglingen. En person, der ville kunne genkende ham, skulle møde ham i lufthavnen, hvor han imidlertid blev anholdt. Betjentene tog heroinen og bad ham gå rundt i ankomsthallen. Her blev han kontaktet af medtaltale, som han ikke kendte i forvejen. Herefter blev medtaltale straks anholdt.

B forklarede bl.a., at han var kommet fra Barcelona for at købe en bil. Han havde medbragt 6.600 Euro. Tanken var at køre bilen tilbage til Spanien. Han havde tidligere været i Danmark to gange som turist. Forud for anholdelsen var han gået lidt rundt i ankomsthallen. Her så han en pakistaner, der så ud, som om han boede i København, så han spurgte denne om vej til byen. Han forstod ikke, hvad pakistaneren svarede. Umiddelbart efter blev han anholdt.

En politimand forklarede, hvorfor man havde fået kig på A, der blev undersøgt, hvorved heroinen blev fundet. Han blev sendt gennem toldslusen. Vidnet havde herefter bemærket B, der virkede meget interesseret i de passagerer, der kom ud, og som senere skråede hen til A, hvorefter de talte sammen.

B blev anholdt. A bekræftede herefter (på middelmådigt engelsk), at det var denne person, der skulle kontakte ham, idet personen havde sagt A's navn.

Det fremgik i øvrigt af sagen, at heroinen havde en renhed på 59-60 %. Ingen af de tiltalte var tidligere straffet.

Retten fandt de tiltalte skyldige efter anklageskriftet og fastsatte straffen til A til fængsel i 6 år. Det fremgår af dommen, side 8:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på forholdets karakter, men har i medfør af straffelovens § 82, nr. 10, ladet det indgå som en formildende omstændighed, at tiltalte efter pågribelsen indvilligede i at gå med politiet ud i ankomsthallen for at lade sig kontakte af aftageren af heroinen, hvorved politiet kunne anholde medtaltale B."

B blev idømt 7 års fængsel med henvisning til forholdets karakter. Begge blev udvist for bestandig.

Landsforeningens Meddelelse 32/2009

Militærnægter - Samfundstjeneste - Langvarig sagsbehandling

Straffelovens § 62 og § 82, beredskabslovens § 60

T på 30 år var i 2006 udeblevet fra at udføre værnepligtstjeneste, idet han ikke mødte op ved Beredskabsstyrelsen. T var tidligere straffet adskillige gange for samme forseelse, men fik afgjort sagen med betinget fængsel i 6 måneder med 180 timers samfundstjeneste, idet retten tillagde det særlig vægt, at Beredskabsstyrelsen først i april 2008 rettede henvendelse til anklagemyndigheden - mere end 16 måneder efter gerningstidspunktet.

Retten i Herning, SS 6-2573/2008, 3/2 2009

T på 30 år var ved anklageskrift af november 2008 tiltalt for overtrædelse af beredskabslovens § 60, stk. 1, nr. 1, ved i december 2006 at have nægtet at udføre værnepligtstjeneste, idet han ikke mødte ved beredskabsstyrelsen i Herning.

Der var påstand om frihedsstraf. T nægtede sig skyldig.

T forklarede bl.a., at han var indkaldt første gang i 1998 og skulle møde på Bornholm. Han mødte op og var der i 10 dage. Herefter tog han hjem. Han kunne ikke huske hvorfor. Herefter var han senere blevet indkaldt flere gange, men kunne af hensyn til sit arbejde som taxichauffør ikke møde med 4 dages varsel. Han var i dag villig til at aftjene sin værnepligt.

Det fremgik af sagen, at Beredskabsstyrelsen ved brev af april 2008 sendte sagen til anklagemyndigheden med henblik på tiltalerejsning.

Om T's forstraffe var oplyst, at han tidligere var straffet den 24/3 og 15/11 2000, den 15/8 2001 og den 5/5 2006 med bøde for overtrædelse af beredskabslovens § 60, stk. 1, nr. 2, og den 20/12 2002 med bøde for overtrædelse af beredskabslovens § 60, stk. 1, nr. 1.

T var endvidere ved Retten i Glostrups dom af 7/10 2008 straffet med fængsel i 30 dage, som var gjort betinget med vilkår om bl.a. udførelse af samfundstjeneste i 40 timer, for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

Retten bemærkninger:

"Tiltalte var i forbindelse med den sag, som Højesteret afsagde dom i den 6. maj 2006, bekendt med konsekvenserne af, at han på ny nægtede at aftjene sin værnepligt. Tiltalte har forklaret, at han i 2. halvår 2006 havde folkeregisteradresse hos sin fætter, som plejede at bringe hans post til ham. Efter bevisførelsen er det godtgjort, at Beredskabsstyrelsen ved anbefalede breve af den 30. august 2006 og den 27. september 2006 indkaldte tiltalte til aftjening af værnepligt. Det er endvidere godtgjort, at tiltalte telefonisk blev kontaktet den 16. november 2006, og at han personligt den 27. november 2006 modtog en indkaldelse af den 27. oktober 2006, hvori der var anført, at manglende fremmøde den 4. december 2006 ville blive betragtet som nægtelse af at aftjene værnepligten. Under henvisning hertil nægtede tiltalte at aftjene sin værnepligt, da han ikke mødte til værnepligtstjeneste den 4. december 2006 i Herning. Tiltalte er derfor skyldig i overensstemmelse med anklageskriftet.

Straffen fastsættes til fængsel i 6 måneder, jf. beredskabslovens § 60, stk. 1, nr. 1, jf. straffelovens § 89.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 62 og § 63, jf. § 56, stk. 2.

Tiltalte er ved Retten i Glostrups dom af den 7. oktober 2008 idømt betinget fængsel med vilkår om bl.a. samfundstjeneste, og retten finder, at tiltalte er egnet til at udføre samfundstjeneste. Tiltalte skal derfor herunder udføre samfundstjeneste i 180 timer, jf. straffelovens § 62. Samfundstjenesten skal udføres inden for en periode på 1 år og 6 måneder (længstetid), jf. straffelovens § 63, stk. 1.

Retten har lagt vægt på sagens karakter og tiltaltes personlige forhold, herunder at tiltalte alene har aftjent 10 dage af sin værnepligtstjeneste på 6 måneder. Retten har tillagt det særlig vægt, at Beredskabsstyrelsen først ved brev af den 23 april 2008 rettede henvendelse til anklagemyndigheden med henblik på tiltalerejsning, hvilket er mere end 16 måneder efter gerningstidspunktet. Retten har under henvisning hertil gjort fængselsstraffen betinget med vilkår om bl.a. samfundstjeneste."

Landsforeningens Meddelelse 33/2009

Tyveri - Varetægtsfængsling - Proportionalitet - Udvisning

Straffelovens § 276 og retsplejelovens § 762

Den russiske statsborger R blev på sin erkendelse varetægtsfængslet på en sigtelse for butikstyveri i lufthavnen til en værdi af ca. 10 - 20.000 kr. og varetægtsfængslet efter RPL § 762, stk. 1, nr. 1 og nr. 2. Sagen blev i forbindelse med en fristforlængelse efter 15 dage afgjort med fængsel i 30 dage, og R blev udvist i 3 år.

Retten på Frederiksberg SS 1-8976/2008, 21/12 2008 og Københavns Byret SS 2-431/2009, 5/1 2009

Den russiske statsborger R var fremstillet i grundlovsforhør og erkendte sig skyldig i 4 tyverier i lufthavnen henholdsvis den 15. og 16. december 2008 af parfumevarer til en samlet værdi af ca. 20.000 kr. Han blev varetægtsfængslet både efter RPL § 762, stk. 1, nr. 1 og nr. 2. Sidstnævnte bestemmelse, fordi det fremgik af hans forklaring, at han inden for det sidste år havde været i butikker i lufthavnen og taget parfumevarer i forbindelse med, at han ankom til København. Han var bosat i Rusland.

Retten varetægtsfængslede til den 5/1 2009 og anførte i begrundelsen:

"Under hensyn til anholdtes manglende tilknytning til landet, findes der bestemte grunde til at antage, at anholdte på fri fod vil unddrage sig forfølgningen i sagen.

Da der er tale om flere tyverier begået over en kortere periode sammenholdt med anholdtes egne oplysninger om, at han ofte opholder sig i Københavns Lufthavn, findes der bestemte grunde til at frygte, at anholdte på fri fod vil begå ny ligeartet kriminalitet.

Herefter er betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og nr. 2, opfyldt."

Samme dag, som fristen udløb, blev R på sin erkendelse dømt for tyverier i lufthavnen den 15. - 16. december 2008 til en samlet værdi af 13.222 kr.

R var ikke tidligere straffet her i landet og protesterede ikke mod udvisning.

Straffen blev fastsat til fængsel i 30 dage, og der skete udvisning i 3 år.

- oo0oo -

Forsvareren henviser til RPL § 762, stk. 3.